

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

ČTVRTLETNÍK SPOLEČNOSTI KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU 1/2012

„I když mě v některé
hodiny nebudeš cítit,
přesto budu s tebou.
Neboj se, bude s tebou
má milost...“

(Den. 1767)

Drazí přátelé,

Velikonoce doprovází čtyřicetidenní půst, který je pro nás pozváním k obrácení a ke změně života. Možná však často vnímáme tuto dobu jenom jako omezení a čas odříkání – jako cíl sám o sobě. A přece půst není cíl, je to prostředek k následování Pána Ježíše v jeho postu, a tím k vrácení ztracené nebo narušené rovnováhy našemu duchovnímu (a nejen duchovnímu) životu.

V dnešním světě se často mluví o ekonomické krizi. My ale víme, že krize není jen ekonomická, ale je to také, a možná především, krize morálky, krize víry... Krize nejen předpokládá, že se člověk bude muset omezit a přeorganizovat způsob svého života. Především je krize okamžikem pravdy a rozhodnutí. Chceme se v tomto kontextu zamyslet nad postem nejen jako důsledkem krize, ale také jako lékem. Proto Vám také chceme v tomto roce nabídnout v „Apoštolu“ doprovázení, které, doufáme, pomůže nám všem vnímat krizi jako pozvání a šanci k prohloubení našeho duchovního života. Téma prvního čísla je půst od zřetelných „doteků“ v duchovním životě, od nacházení duchovní útěchy, zážitků a „vnímání“ Božího působení. Tento půst spočívá v tom, že člověk praktikuje víru, aniž by cítil něco „sladkého“, vnímal útěchu. Nechceme ve víře vyhledávat jen to, co nás naplňuje nebo s čím je nám dobře. Že nic necítíme, to neznamená, že Bůh nic nekoná... P. Wojciech Zubkiewicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy
tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkiewicz SAC
MUDr. Markéta Knobová
Mgr. Dora Švachová
Ing. Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkiewicz, archiv ABM

Grafická úprava:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení
Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkiewicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.
511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo:

Arcibiskup Chaput 3

Angelo Scarano:

Spolu s emauzskými učedníky 4

Miloslav Fiala:

Nedotýkej se mě 6

Bogdan Pelc:

Bůh vede člověka různými cestami 8

Robert Skrzypczak:

Spěchej, neboť zemřeš! 11

Kompendium katechismu 15

Jan Kupka:

Půst v životě sv. Vincence Pallottiho ... 16

Vietnamská komunita – rozhovor 18

Oheň seslaný z nebe 22

Poslání a spiritualita sv. Faustyny 25

Korunka 27

Pozvánka na pouť 27

Jiří Mikulášek:

Boží služebník Jan Bula 28

Informace z II. světového kongresu

o Božím milosrdenství /2/ 31

Literatura, informace 34

ÚVODNÍ SLOVO

MONS. CHARLES JOSEPH CHAPUT OFM CAP.
ARCIBISKUP FILADELFIE

BÝT V PLNOSTI S JEŽÍŠEM...

Radost, jakou v Emauzích prožívali učedníci, když rozpoznali Ježíše, musela být skutečně intenzivní. Nezávisle na hloubce a prožívání tohoto setkání se zmrtvýchvstalým Ježíšem byla pro ně tato radost i osobní výzvou k jednání. Byla to radost živá a nedochávká, přinutila je běžet v temnotě noci s radostnou zvěstí zpět k ostatním. V tento okamžik se na učednících naplnila myšlenka proroka Jeremiáše: „Tu se (Hospodinovo slovo) stalo v mém nitru hořícím ohněm, zavřeným v mých kostech; snažil jsem se ho snést, ale nebylo to možné.“ (Jer 20,9)

Taková radost je předzvěstí nebe. Je tím, co Bůh chce pro každého z nás. Je ale třeba mít stále na paměti, že pocity jsou v tomto světě vrtkavé a nestálé. V jednu chvíli prožíváme něco silně a zřetelně, a pak jsou všechny emoce pryč. Ale o tom, jak autentické je naše setkání s Kristem, nerozhodují přece pocity. Náš vztah s Ježíšem se utváří podle toho, jak mu dovolíme nás proměnit a jak silně toužíme po tom, přinášet Ježíše druhým. Jinými slovy – tento vztah se utváří i naším předáváním evangelia druhým lidem, naší službou ubohým a potřebným, naší obranou nenarozených, naší podporou rodiny a tím, jak se angažujeme pro kulturu života.

Na příkladech Terezie z Avily a matky Terezy z Kalkaty vidíme, jak působí moc Ježíše v našich životech. Španělka Terezie z Avily, jedna z největších učitelek církve, více než 30 let čelila frustraci a vyprahlosti v modlitebním životě. Ale navzdory tomu její věrnost Ježíši a oddanost reformě karmelitánského řádu zůstaly stále silné.

Blahoslavená matka Tereza, jak jsme se dozvěděli teprve po její smrti, se doslova protřpěla dlouhým a bolestivým obdobím duchovní prázdnoty. Ale právě v té době vybudovala jedno z nejplodnějších společenství v dějinách zasvěcené službě těm nejchudším.

To vše nás přivádí opět k setkání na cestě do Emauz. Pro názornost se podívejme na to, jak bylo toto setkání s Ježíšem zobrazeno některými umělci.

Rembrandt, známý holandský malíř, nám zanechal dvě verze obrazu setkání v Emauzích. Oba obrazy zachycují učedníky plné radosti a úcty k tomu, čeho jsou svědky. Ovšem je zde přítomen i sluha, který všemu jen lhostejně přihlíží.

Jiný známý malíř, Ital Caravaggio, také zobrazil okamžik setkání dvou učedníků plných úžasu s klidným a vyrovnaným Ježíšem. Jeho dílo se však dočkalo kritiky. Sluha u stolu se zdá být znuděný a k tomu si ani nesundal pokrývku z hlavy, což bylo diváky chápáno jako výraz neúcty k tomu, co se v popředí odehrávalo.

Významný francouzský malíř Delacroix umístil setkání Ježíše a učedníků do tmavé místnosti, kde je dramatický ráz scény lámání chleba podtržen pouze zlatou aureolou světla obklopující Ježíše. Ale i zde – na schodišti, umístěném v pozadí – pozorný divák spatří ženu, která vůbec neprojevuje zájem o zázrak konající se přímo před ní.

Tato slavná zobrazení večere v Emauzích s sebou nesou určité varování. Nezáleží totiž na tom, jak blízko jsme Ježíšovi. I přes jakoukoli blízkost jsme vlastně schopni přítomnost Ježíše prakticky úplně ignorovat – zůstat lhostejní k pretvářející moci Ježíšovy lásky a vlastně nikdy ji ani plně nezakusit. Nepostačí tedy být „blízko Ježíše“. Je třeba být „s Ježíšem“ a „v Ježíši“. A nikdo nemůže být nikdy „s Ježíšem“, pokud odmítá katolickou církev. Církev, kterou sám Ježíš ustanovil. A založil ji přece právě proto, aby jednala jeho jménem, aby skrze ni naplnil svůj příslib, že s námi zůstane na věky. ♦

Cesta emauzských učedníků (Lk 24,13-35) je i pro nás... cestou k poznání Krista.

O těchto učednících se nedá říct, že by to byli ateisté, tvrdošíjní a nepřístupní nepřátelé evangelia. Jsou to spíš dva lidé... na cestě. Patřili dokonce k Ježíšovým učedníkům, doufali v něj: a nakonec zažili velké zklamání, protože tento člověk, který mnoho sliboval, zklamal jako mnozí jiní.

SPOLU S EMAUZSKÝMI UČEDNÍKY POZNÁVAT KRISTA... SKRZE SLOVO A EUCHARISTII

Nezbývá, než se vrátit zpátky do obyčejného života. Nejsou však lhostejní k tomu, co se právě stalo v Jeruzalémě o Velikonočních, a proto o tom cestou hovoří. Je patrné, že srdcem jsou ještě u události „kolem toho muže z Nazareta“. A vtom se k nim připojí neznámý poutník. Neznámý, podobně jako neznámý zůstává při jiných velikonočních setkáních: Maria Magdalská má za to, že mluví se zahradníkem (Jan 20,14.15), ale ani apoštolové nedokážou hned rozpoznat tajemného člověka na břehu Tiberiánského jezera (Jan 21,4). Kristus vzkříšený je skutečně nový, jiný, a přesto je to tentýž Ježíš z Nazareta. Jako vzkříšený nezůstává v oblacích, ale přichází k člověku: v jeho bezradnosti, smutku, tak jak to vidíme u emauzských učedníků. A všimněme si jeho „pedagogiky“: ptá se na to, co se vlastně stalo v Jeruzalémě. Oni se zastavili celí smutní: to je smutek těch, kteří znají jen Krista ukřižovaného a pohřbeného, prostě Krista mrtvého. Smutek těch, kdo dosud nepoznali a neznají živého Krista. Ale proč se ten poutník takto ptá? Kdo by věděl lépe než on, co se stalo? Ve skutečnosti mu nejde o to, dovědět se něco nového, ale nechat vylít srdce plná zklamání a hořkosti. On chce přijít právě do těchto citů, myšlenek a zranění, které nyní hýbají učedníky. Do

těch míst on touží přinést své uzdravující slovo. A učedníci se začínají vypovídat: i my můžeme vylévat svá srdce plná smutku či zahořklosti před „známým poutníkem“, který kráčí po našem boku na našich životních stezkách. Vyléváním otevřeme v srdci prostor, který může být naplněn uzdravujícím balzámem Kristova slova.

Kleofáš věrně tlumočí zprávu o událostech posledních dnů, včetně zmínky o tom, že ženy zvěstovaly zmrtvýchvstalého Krista. Poutník na to zareaguje zvláštním způsobem: nevyčítá, že neuvěřili svědectví žen, ale že neuvěřili svědectví proroků i zákona. Proto jim začíná popořádku odhalovat smysl Písma. Je zajímavé, že tito učedníci určitě znali velmi dobře Písmo (byli to židé!), ale nedokázali rozpoznat, že už zákon a proroci mluvili o Mesiáši, o jeho údělu – jak se to pak naplnilo v Kristově životě. Znali Písmo, ale nepoznali to nejdůležitější: že Písmo mluví o Kristu, že skrze Písmo mohou poznat Krista. Poznamenejme, že tento poutník mohl zvolit jinou cestu, jak je přivést k porozumění a k víře: mohl jim dát poznat sebe sama hned, jak to koneckonců udělal v jiných případech. On jednal jinak: skrze Písmo k eucharistii. A jeho výklad Písma není suchý ani nudný: rozhořívá srdce... Pokud jsme dosud neučinili

DIEGO VELÁZQUEZ: EMAUZY

takovou zkušenost se slovem Písma, nemusíme být smutní, ale můžeme se spíš těšit na to, že Kristus nám jednou vyloží hlubší smysl Božích slov, a naše srdce bude přímo hltat, rozníceno nenasytým stravujícím ohněm.

Učedníci se cítí dobře vedle tohoto neznámého člověka, a proto chtějí, aby s nimi zůstal. A jejich prosba nevyjde naprázdno a dočká se něčeho nečekaného. U stolu při lámání chleba se poutník konečně dá poznat. A ihned jim zmizí z očí: už ho nepotřebují mít před očima, protože ho vidí srdcem, dokonce mají ho v srdci. Toto setkání je tak strhující, že nemohou mlčet o tom, co viděli a sly-

šeli, a proto se rychle vydají na cestu k apoštolům (ještě tu hodinu se vrátili!).

I nás toto velikonoční období zve, abychom nově odhalili Krista v jeho slově a v eucharistii. Ani Boží slovo, ani eucharistie nejsou vůbec slabými prostředky Kristovy moci. Naopak. Jen máme na svém srdci závoj, který brání vidět živého Krista. A o odstranění tohoto závoje můžeme prosit i my, abychom poznali Vzkříšeného, který se i teď s námi setkává: tehdy jako dnes v podobě poutníka, kráčejícího po našem boku, a přece nepoznaný.

Angelo Scarano, Th.D. S.S.L. ■

Kajícnice Marie Magdalská spěchá ještě za tmy k Ježíšovu hrobu, aby uctila jeho mrtvé tělo, a náhle prožívá, co nečekala: vidí před sebou vzkrísšeného Pána. Navzdory vnější tmě je její nitro naplněno zářivým světlem nadzemské zkušenosti, sice předpověděné, ale netušené.

„NEDOTÝKEJ SE MĚ...”

A tento nový prožitek ji vede k učedníkům se zprávou: **Viděla jsem Pána!** Věcný, až strohý popis této vpravdě dějinné události může udivit: neobsahuje žádné zvláštní emoce, žádný jen citový jasot, žádný freudovský „pocit slasti“, po kterém i dnes touží leckterý věřící ovlivněný současnou zpovrchnělou společností: ta přece nemiluje pravdivé ideály evangelia, ale daleko spíše utopie zábavního průmyslu, které vedou ke stálému střídání dojmů, prázdných potlesků a nezávazného veselí; ty na chvíli jako by zahřejí, ale jinak nemají už co dát. Zde hledejme pravé příčiny ekonomické, politické a hlavně mravní krize dnešního světa.

Kristovo evangelium – nejen v souvislosti s Máří Magdalenou, ale soustavně a vždy – nás učí, abychom jako věřící žili ve světě, ale abychom v něm **nehledali pocity útěchy, neboť pravá, trvalá radost** je jinde. A abychom nenapodobovali jeho tanec nad propastí. Naše postavení je na křižovatce mezi Bohem a světem, a jediné tak můžeme prožít onen smysluplný dar svobody, který dává Ježíš. Neboť on chce být přítomen ve světě právě skrze nás. Jedině v tom spočívá pravá solidarita s bližními: máme je provázet, ale nemá to být pouhé bloudění v labyrintu světa. Proto se nutně musíme řídit ukazatelem směru, kterým je **Kristův kříž s jeho vážností** a záchrannou prav-

(Jan 20,17)

dou. Dnešní doba se stále víc vzdaluje od horizontály a vertikály kříže a utápí se v pomíjivých hodnotách. Věřící má za úkol zachovat a rozšířit prostor vnitřní i vnější svobody, která se stále orientuje podle Kristova kříže. *O Bohu se nedebatuje*, napsal v jedné eseji profesor Rio Preisner, *v Boha se věří. Stane-li se měřítkem hodnot člověk sám, je s civilizací konec. Nejen český, ale téměř celý západní svět je v krizi, protože*

ničemu nevěří. Pilíře, na kterých stojí svět, musí být mimo diskusi – a to je možné pouze, nejde-li o lidské výtvořky.

Jsmen nejen poutníky, ale i staviteli domu vlastního života. Musíme proto kopat do hloubky a položit jeho základy na skálu, kterou je bezesporu žité evangelium. Pouhé vnější útechy zdaleka nestačí. Poučme se na varovném Janově dopise křesťanům do Laodiceje (Zj 3,14n), kteří žili v přílišné závislosti na blahobytném okolí a **spokojili se s prostředností**. Podobně varuje i apoštol Pavel římskou křesťanskou obec: *A nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohublé a dokonalé. (Řím 12,2)* **Znamená to ovšem útek od povrchnosti, od pouhého zalíbení v duchovních věcech včetně modlitby.** Život věřícího je příliš náročný, jsme přece vystaveni nejrůznějším vlivům vnitřním i vnějším, a abychom naplnili své poslání být hlasateli radostné zvěsti a stát i uprostřed nejistot a zmatků pevně, nezbyvá než *zajet na hlubinu a tam spustit síť.*

Křesťanství všech dob vždy usilovalo o jasný vztah ke světu a opíralo se přitom o slib našeho Pána, že nás neopustí, ale *bude s námi po všechny dny* – pod podmínkou, že my neopustíme jeho. Takový je program **dospělého křesťanství**, na které se nám dostane vrchovaté a nadčasové míry Božích darů. Potvrzuje to i středověký mystik Mistr Eckhart: *Bůh je mi blíž, než jsem sám sobě. Mé bytí závisí na tom, že Bůh je mi blízký a je ve mně přítomen.* Pravým smyslem duchovního života je přijít s tímto tajemným přebýváním absolutní **Lásky, Naděje a Pravdy** do styku. Tato blízkost a nikoli pouhé citové vzplanutí se stane nejvnitřnějším základem našeho bytí. Víra nám ostatně stále připomíná, že jsme stále poutníky, a jako takoví jsme na cestě ke svému středu, tedy k Bohu.

Naše putování nebývá ovšem snadné, jsme sice vedeni světlem Ducha, který nám sice žehná, ale i zraňuje. Někdy býváme v pokušení napodobovat svět, který nám nabízí soustavně a ve velkém: utéci od Boha v našem nitru, když lákadla a zdánlivé světské útechy jsou příliš silné a vynalézavé a naléhají na nás jen s malými přestávkami. Pak nezbyvá než se zastavit a jasně si uvědomit, že **pravé nebe s jeho silou a krásou je v nás**. Hledáme-li Boha jinde, a dokonce zaměníme-li ho za něco jen pozemského, zcela určitě se s ním mineme. Pak bychom se ocitli jako cizinci v rozmařilé cizině, podobající se zmatenému labyrintu, a pohybovali bychom se mimo svůj vlastní střed a jen na povrchu života. Máme proto být střizliví a bdělí, neboť všude kolem sebe můžeme vidět ty, kdo nahradili Boha svým vlastním „já“. V něm a v jejich zahledění na sebe, na své pocity a útechy vidí smysl a záchranu před náročností, ale i naprostou pravdivostí Kristových požadavků. Cesta k hříchu je tím otevřena, a takoví lidé se do ní noří stále hlouběji. Vytvářejí si tak jiný střed a zůstávají na povrchu svého bytí a tím i Boha. Je víc než zlé, když ztrácí pravého středu se už ani nepocítí, neboť to patří k těm největším prohrám.

Život podle evangelia, zdánlivě strohý a bez vnějších laciných opor, jen lahodících pocitů a krátkodobých útech, je znovu a znovu předkládán našim Pánem, který řekl: *Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mě. (Zj 3,20)* Chce tak vstoupit do naší duše, do naší nejvlastnější podstaty, a být v nás důvěrně skrytý. Jeho slova jsou už jakousi předchutí mesiášské hostiny. Neboť *mnoho jich přijde od východu i od západu a zaujmou místo u stolu s Abrahámem, Izákem a Jakubem v nebeském království. (Mt 8,11)* Můžeme ho tedy najít ve svém srdci, můžeme ho poznat a žít

s ním a nazírat ho. Nikde jinde nenajdeme pravý odpočinek, po kterém bytostně toužíme. Neboť žádná věc na světě nás neuspokojí tak jako Bůh sídlící v duši. A to nás stále vtahuje do vlastního nitra, aniž bychom si to nějak zvlášť uvědomovali. Můžeme pozorovat kolem sebe, že všechny věci a hodnoty dojdou klidu, jen když jsou na svém místě.

Putujme tedy vytrvale od jen vnějších, krátkodobých zážitků do vlastního nitra, k Pánu, který v nás přebývá. Můžeme se přirovnat k Židům, když procházeli pouští do zaslíbené země a aby zakusili Hospodinu blízkost, vybudovali si stan setkávání. Neboť On se jim zjevil jménem, když řekl: *Jsem zde s vámi!* Naším **útočištěm i odměnou je ona skrytá skutečnost Božího přebývání v našem srdci.** Jak čteme v *Následování Krista* Tomáše Kempenského: *Kdo opravdu věří a miluje, jasně poznává, čím hlas ho u dveří jeho srdce volá znovu a znovu.* Žije pak v blízkosti toho, kdo v něm přebývá jako mocná, nekonečná a vše vynahrazující láska. Neboť náš Pán po nás nepřestává toužit jako dobrý, laskavý a milosrdný otec po marnotratném synu. A také nás mění ze ztraceného syna v toho, kdo se vrací do bezpečí domova.

Vnitřním potvrzením správnosti naší cesty je trvalý a hluboký pokoj, který vychází z našeho spočinutí v dobrém Bohu. Tento pokoj, ostatně příslibený naším Pánem, je srovnatelný s potokem, který je křišťálově jasný, klidný, a proto nepřestává téct vedený řádem a napájí nás i všechny žíznivé poutníky kráčející kolem. Je nejen výzvou světu, ale i pozváním **k opravdovosti a nesentimentálnímu setkání se vzkríseným Pánem a jeho královstvím.**

P. Miloslav Fiala OPraem. ■

V člověku je asi hluboce zakotveno, že za podaný výkon očekává nějakou odměnu, za úsilí chce výsledek, úspěch, a to co nejrychleji. Není v tom nic zlého, je to přirozené. Dokonce i velmi ušlechtilé konání je pro člověka spojeno s odměnou v podobě spokojenosti, radosti z dobrého skutku. Také to, že dychtíme po rychlém pokroku směrem k dobrému vytouženému výsledku, je dobré a přirozené, pokud to samozřejmě není přehnané a spojené s netrpělivostí.

Existuje ovšem velké nebezpečí, že se člověk na tomto honu za úspěchem a odměnou stane závislý, že bude stále toužit dostat víc a víc. Tomu nebezpečnému jevu jdou vstříc reklama a konsumpce. Průmysl vytváří nové pochoutky (jako např. čokoláda s příměsí pepře nebo papriky), aby novinkami uspokojil zájem zákazníků, zájem z části uměle pobuzený reklamou, která zase je objednána průmyslem. Není tady místo zabývat se tím vším podrobněji, jiní to učinili již dříve

rozené, chtít spatřit výsledky svého úsilí. Ovšem i tady, a možná dokonce především tady, se tato touha nesmí přehánět.

Zprv platí, že Bůh působí jemně a tiše. Pokud někdo chce cítit jeho působení, musí sám být v klidu a tichu, nesmí být zaneprázdněn myšlenkami a starostmi běžného života. Jestli si někdo myslí, že ho večerní modlitba pronesená pět minut po vypnutí televize rovnou uvede do rajske blaženosti, pak očekává v podstatě zázrak. Obvyčejná cesta je jiná: uklidnit myšlenky, trpělivě se připravit na modlitbu, modlit se déle a velmi soustředěně, a možná, zopakuj – možná – budeme moci vnímat hlas Boha. Většinou je to tak, že Boží hlas přeslechneme, protože jsme zvyklí na hlasité a až dotěrné hlasy světa, který nás obklopuje. Bůh se nevnučuje, ale žádá si velkou pozornost.

a lépe, já se o tom jen krátce zmiňuji pro připomínku. Proč o tom ale psát v souvislosti s naší vírou, poselstvím o Božím milosrdenství? Zdá se mi to nutné, protože výše stručně připomenutá mentalita pronikla i do našeho duchovního, náboženského života, zejména do naší modlitební praxe.

Asi každý z nás, více nebo méně vědomě, ve větší nebo menší míře touží po tom, aby jeho modlitba působila, a to co nejrychleji a účinně. Toto očekávání jde zdánlivě do dvou směrů, nebo proudů, ale jen zdánlivě, protože v podstatě jde o jedno a totéž. Na první pohled dotyčný člověk zprv očekává, že bude cítit útěchu a sílu, že po modlitbě nebo přijetí svátosti ucítí nějaké výrazné pozitivní emoce. Za druhé očekává, že Bůh jeho modlitbu rychle vyslyší a splní to, o čem ho prosí. Ale je to tak jen na první pohled, protože v podstatě jde o to, že člověk si přeje, aby Bůh dal rychle znamení své existence, znamení, že „modlitební spojení funguje“. Co s tím? Sama o sobě taková touha není špatná, už jsem se o tom zmínil, že je to při-

„DLOUHO JEŠTĚ, HOSPODINE,
NA MĚ ANI NEVZPOMENEŠ?
DLOUHO JEŠTĚ CHCEŠ MI
SVOU TVÁŘ SKRÝVAT?...
DLOUHO SE JEŠTĚ BUDE
MŮJ NEPŘÍTEL PROTI MNĚ
VYVÝŠOVAT?“

Ž 13,2-3

Za druhé Bůh často otálí s nějakou milostí, s útěchou, s vyslyšením modlitby, aby tím otálením povzbudil člověka k ještě většímu úsilí a touze po Bohu. Není to nová myšlenka, přišel s ní už sv. Augustin, který o tom píše ve svém Komentáři k prvnímu listu sv. Jana (Traktát 4,6). Učení tohoto velkého světce se zakládá na pečlivém studiu Písma svatého, na jeho bohaté životní zkušenosti a dlouhých rozjímáních. Je správné i po psychologické stránce. To, co

dostáváme snadno a rychle, toho si nevážíme, to, co dostaneme po delším snažení, je vzácné a soustředíme na to naši pozornost po delší dobu. A to si vlastně přeje Bůh! Přitom je obdivuhodná jeho dobrota: otálením zvětšuje naši žízeň po něm, aby nás mohl ještě štědřeji obdarovat!

Za třetí, Bůh nechce s námi dělat obchod. Kdyby za zbožnost, poctivost, víru v Boha byla automatická a jistá odměna v podobě životního úspěchu, štěstí a radosti, pak by byl určitě počet „věřících“ mnohonásobkem toho dnešního, ale nešlo by v tom případě o víru, nýbrž o obchod, lidé by Boha nemilovali, ale jeho prostřednictvím by se snažili zajistit si pohodlný život. To Bůh nechce, on očekává, že ho budeme milovat pro něj samého, a ne pro mzdu.

A proto – a je to už čtvrtý bod našeho uvažování – Bůh očisťoval v minulosti a činí to i dnes své děti různými zkouškami. Příklady

sv. Terezie z Avily

jsou četné. Přece Ježíš Kristus spasil svět právě utrpením, proto jeho následovníci s tím musí počítat také. Lidé, kteří Boha velmi milují, mají občas život zvláště těžký. Pro ně také nebyla modlitba vždy pramenem rychlého potěšení a posily. Je zajímavé, že v knize Žalmů najdeme tolik modliteb, které vyjadřují pocit sklíčenosti a smutku, které se dožadují pomoci od Boha (žalm 13, 22, 28, 55, 61, 64, 69, 77, 102, 109, 123, 141-143) a ve kterých jsou viditelné stopy těžkého duchovního zápasu, nikoliv jen radosti a potěšení. Z ne-biblické doby je zvláště známý příklad ze života sv. Terezie z Avily. Tato velká světice trpěla několik let duševní vyprahlostí, modlila se velmi obtížně, bez pocitu radosti, ba naopak, jak sama ve své knížce píše, měla často pocit, že ji doslova něco z kaple vytahuje ven. Teprve po dlouhé době úmorného duševního zápasu a hlavně díky Boží lásce a milosti překonala sv. Terezie tyto obtíže a dosáhla pak velkých mystických zážitků. Podobné zkušenosti měli i jiní svatí, těžkostmi byli doprovázeni někdy jen krátkou, ale někdy i velmi dlouhou dobu a jejich překonání je vždy stálo hodně sil i slz.

Proto, milí bratři a sestry, jestli někdo přes velké úsilí a za předpokladu, že po lidské stránce udělal vše pro to, aby se pomodlil vroucně a zbožně a aby svátost přijal s otevřeným srdcem, necítí „nic zvláštního“ během modlitby anebo po přijetí svátosti, ať zůstane klidný, protože to není špatné znamení. Bůh vede člověka různými cestami a dovoluje, abychom se i delší dobu cítili jako autor žalmu 13,2n: „Dlouho ještě, Hospodine, na mě ani nevzpomeneš? Dlouho ještě chceš mi svou tvář skrývat? Dlouho ještě musím sám u sebe hledat rady, strastmi se den ze dne v srdci soužit?“ Ale Pán dá odpověď lásky a milosti, a bude to odpověď tím větší, čím delší a těžší byla doba čekání a strádání.

Dr. Bogdan Pelc ■

SPĚCHEJ, NEBOŤ ZEMŘEŠ!

Staré židovské přísloví říká: „Je lépe opozdit se na tomto světě, než přijít předčasně na onen.“ Zdá se, že praxe života moderního člověka se tomuto pořekadlu dost přičítá. A vůbec ne kvůli přehnané dochvilnosti, ale kvůli vztahu k prožívání času. V této souvislosti je nutné si připomenout i to, že čas bez Krista přestává být spasen. Čas svým monotónním pohybem kupředu dnešnímu člověku připomíná jeho neúprosné směřování ke hřbitovu. Člověk se ho tedy snaží podvést tím, že se pohybuje jakoby „nad jeho pravidly“.

Mírou všeho se dnes stala televize – tvrdil francouzský filozof kultury Jean Baudrillard¹. Ta se stále zrychluje. Každá minuta televizního přenosu nám dnes přináší dvakrát víc informací než v začátku používání tohoto prostředku hromadné komunikace. Rychlý sled zpráv způsobuje, že se informace stává pro odběratele nepochopitelnou. Není schopen přijmout a pak zpracovat takovou porci událostí najednou. Jenomže čím větší je rychlost událostí, tím silnější je zážitek. Jevem charakterizujícím stav vědomí mladých účastníků

světa masmédií je tak zvaný „čas přítomný nepomíjející“. Ten se vytvořil v důsledku zničení minulosti, nebo lépe řečeno zničení veřejných mechanismů spojujících současné zkušenosti se zkušenostmi předchozích generací. Nadcházející svět bude plný lidí, kterým je minulost cizí, je pro ně něčím, co nenávratně minulo. Například nemoc AIDS, dnes prevencí a medicínou jako morová rána překonaná a odsunutá do zóny zemí „třetího světa“, je mladými lidmi žijícími v Evropě a USA vnímaná jako „riziko minulého století“. V té době ještě

nežili, tedy se jich to netýká. Pro mladé jsou minulá desetiletí vzdálená stejně jako doba jurská. A proto existuje bezstarostné užívání si různých druhů sexuálních zážitků, bez starostí o důsledky. Víze nakažení jakýmsi virem v průběhu deseti, dvaceti let je jim stejně cizí jako zdravotní osud generací, které neznaly penicilin. Podobné časové odcizení, spočívající v bezstarostném prožívání přítomného okamžiku, se týká také politiků. Úplně nereálná se jim zdá možnost zatopení pobřeží mořem a oceány, ekologického ohrožení atmosféry nebo vyčerpání zdrojů energie. Mají představu pouze o tom, jak vládnout dva, tři roky, tedy do doby příštích voleb.

Zvláštním příkladem bezstarostného prožívání přítomné chvíle je mánie tetování vlastního těla. V USA žije kolem 50 milionů osob s tetováním. Tetování je prvkem starobylých iniciačních obřadů. Tyto obřady doprovázely obvykle důležité nezvratné životní „přelomy“, jako např. přechod z dětství do dospělosti. Tehdy bylo na kůži zasvěcené osoby vytvořeno něco nesmazatelného jako něco, co mělo pomoci akceptovat tuto nezvratnou životní změnu. Se současným tetováním je spojen jev opačný: tetování je spojeno s náhodnou událostí, s rozmarem, je podřízeno diktátu konzumu a módy. V souvislosti s tím vznikl nový jev nazývaný tattoo regret, čili odpor k tetování². Zdá se, že fakta dávají za pravdu biblické knize Leviticus: „Nebudete svá těla zjizvovat pro mrtvého ani si dělat nějaké tetování. Já jsem Hospodin.“ (Lev 19,28). Mezitím miliony lidí nosí na svém těle památku – nejčastěji jméno – na jinou osobu, se kterou je už nic nespojuje. Propadla se do minulosti.

Odkud se bere tato náklonnost k tetování? V postmodernistické společnosti přestala být erotická atraktivita ztotožňována

s povinností trvalého vztahu. Ostatně „trh služeb“ nabízí při rozvodech osobám, které vstoupily do manželství, způsoby osvobození se z těchto vztahů s vynaložením minimálních nákladů a bolesti. Zamilovaní mladí lidé, vědomí si nestálosti těchto vztahů, čekají s rozhodnutím o manželství na pozdější dobu, někdy dokonce „ad calendas graecas“ – na „nikdy“. Souvisí s tím určitý paradox týkající se tetování znamenající blízké osoby na vlastním těle. Mnoho lidí, kteří se rozhodují pro život ve dvojici bez závazků a se zajištěním vlastní svobody v případě neúspěchu vztahu, se odhodlá pro krok, který popírá jejich předchozí rozhodnutí. Nechají si, často na intimních místech, vytetovat jméno milované osoby. Jako by si jakási nevědomá část mysli chtěla v touze po odvěkému úsilí o nerozlučitelný vztah navždy přivlastnit druhou osobu. Zatímco právo a zvyky tíhnou směrem k absenci jakýchkoliv závazků, tělo se vydává opačným směrem. Jelikož se druhá osoba stává příliš vzdálenou, nedosažitelnou a pomíjívou, snaží se nevědomá touha tuto druhou osobu udržet u sebe trvale, doslova tak, aby pronikla pod kůži. Když je těžké odvážit se pořídit si společné prsteny nebo napsat jméno milovaného člověka do dokumentu o uzavřeném sňatku, ať je aspoň jako prvek neměnnosti zobrazen na těle.

Křehkost vztahu a neschopnost milovat druhého člověka v případě této rozšířené praxe vyvolává v důsledku něco jako tetovací výčitku svědomí, nebo – jak jsem se zmínil výše – odpor k tetování. Jenomže tetování vytvořené během jedné návštěvy vyžaduje k odstranění dalších deset nebo i více setkání. Podle zprávy Harrise Polla z Washington Post se jen v USA chce kolem 17 procent vlastníků svého tetování později zbavit.³ Zakrátko může trh nabízející odstraňování tetování přerůst trh, který je

Dnes mi Pán dal poznat,
jak se na lidstvo hněvá,
že za své hříchy zasluhuje,
aby počet dnů byl zkrácen,
ale poznala jsem,
že existenci světa podpírají
duše vyvolené, čili řády.
Běda světu, nebude-li
dost řádů.

(Den. 1434)

vytváří. Odstranění tetování je dramatické rozhodnutí zahnat od sebe blízkého, který až příliš „zalezl pod kůži“.

Chtěl bych upozornit čtenáře ještě na jednu dimenzi spěchu vládnoucího životem. Jak dokázal v roce 2006 profesor experimentální psychologie z Univerzity Hertfordshire

Richard Wisemann, stoupla během dvanácti let průměrná rychlost chůze po ulicích velkých evropských a amerických měst o 10 procent a v Číně a Singapuru, zemích s nejintenzivnějším hospodářským vývojem, dokonce o 20–30 procent.⁴ Tlak takového spěchu může podle názorů vědců vyvolávat u lidí kardiologické problémy a pokles šance na pomoc ze strany ostatních, kteří jsou také otroky diktatury shonu. Pokud bychom pokračovali v této tendenci, mohli bychom se v krátké době setkat s větším počtem případů úmrtí na chodnicích než na silnicích. Neustávající honička je jednou z podob situace, kdy se nebere ohled na bližního, který žije vedle mě. V důsledku této honičky se jídlo mění ve fast food, čili rychlé uspokojení hladu, zkracování času pro odpočinek končí trápením z důvodu nespavosti a v oblasti mezilidské intimity je přes sexuální osvobození problémem předčasná ejakulace nebo chlad partnera.

Diktát spěchu se už vztahuje nejen na živé, ale také na mrtvé. Dokonce i hřbitovy, které by měly být symbolem pokoje a věčnosti, nejsou schopné se bránit stále se zrychlující mašinérii obchodu.

Za příklad může sloužit inzerát umístěný v administraci hřbitova San Michele v Benátkách (uvedený rok označuje datum, od kterého se hrob používá):

Pronájem míst, míst pro kosti a popel:

- do r. 1954 – bez omezení;
- mezi roky 1955–1961 – na 100 let;
- od r. 1962 do července 1998 – na 50 let;
- od srpna 1998 – na 30 let.

Pokud jde o velikosti hrobových prostorů, platí následující termíny pronájmu:

- hroby rodinné – na 90 let;
- hroby placené – na 15 let;
- hroby společné – na 10 let.

Co následuje po těchto letech? Administrace hřbitova informuje rodinu, kdy a v kolik hodin bude obsah hrobu přenesen do komunálního ossaria. Sám jsem se několikrát takové ponuré ceremonie zúčastnil. Samozřejmě, přítomnost rodiny je dobrovolná. Chudák nebožtík pohřbený v roce 1999 musí postoupit své místo do roku 2029. Zemřelý potomek má jen malinkou šanci na pohřbení poblíž svých dědů a rodičů. Ani po smrti nepozná blízkost. Čas tlačí nejen živé, ale také mrtvé.

Říká se, že člověk je člověkem, protože má jiný vztah ke svým mrtvým než zvířata. Když padne nějaké zvíře, jiné se zastaví u jeho těla, dokud je teplé. Člověk slaví obřady a pohřbívá zemřelého. Jakýmsi způsobem tento zemřelý pro člověka nadále žije. Stali jsme se lidmi v okamžiku, kdy jsme si uvědomili, že i zemřelí žijí. Plnosti lidství se můžeme dotknout v okamžiku setkání se zmrtvýchvstáním Krista. V něm život vítězí nad smrtí a posiluje člověka zevnitř silou naděje pro nebe. Když jsme ve svém vědomí usmrtili Boha a stali se sirotky po Božím Rodiči, začali jsme fungovat a cítit se jako bytosti post-lidské, které „ztratily“ své lidství, jako ti, kteří se snaží přesvědčit sami sebe, že živí žijí jako mrtví. Odedávna mnozí žijící působí dojmem, jako by už od jisté doby nežili, ale nyní je stále více mladých, kteří žít vůbec nezačali. Hodně lidí, zvláště po čtyřicátce, se podává určitému druhu psychologického rigor mortis (v medicíně užívané označení pro posmrtnou ztuhlost). A nejde zde vůbec o pokles fyzických schopností. Přestávají samostatně myslet, opouští je touhy a snění, nemají zájem o ty, kteří jsou poblíž. A to vůbec ne ze zlosti. Zjevně je to přestává zajímat.

V okamžiku, kdy Bůh je vyhnán ze světa, je společně s ním vyhnán pocit svatosti

a důstojnosti života. Život přestává být měřen liturgií a obřady, svátky a výročími. Regulační silou se stává neurotické nutkání kompulze, obsesní vykonávání stejných činností, bezdná rutina – druh předsmrtného ztuhnutí. Bližní se stává vzdáleným, časem se rozpadá v bezbřehé nicotě. Ten, kdo se snaží žít, se podobá mrtvému, ztracenému sirotkovi po Božském Rodiči, neustále běhajícímu, i když bez vědomí cíle, který chce dosáhnout. „To je cesta těch, kdo bláznovství se drží; za nimi jdou ti, kdo si libují v jejich řečech. Ženou se jak ovce do podsvětí, sama smrt je pase. Zrána je pošlapou lidé přímí, a co vytvořili, zhltnou podsvětí, trvání to nemá. Člověk, byť byl ve cti, nemusí mít rozum, podobá se zvířatům, jež zajdou.“ (Ž 49, 14-15. 21)

- 1/ J. Baudrillard v rozhovoru s F. Rötzerem, ve: F. Rötzer, „Französische Philosophen im Gespräch“, München 33 (1987), s. 40; srov. J. Baudrillard, Amerika, překl. R. Lis, Varšava 1998; J. Baudrillard, Symulakry i symulacja, překl. S. Krolak, Wyd. Sic!, Warszawa 2005.
- 2/ L. Reybold, Everything you need to know about the dangers of tattooing and body piercing, Rosen Pub. Group, New York 1996; R. Scutt, Art, Sex and Symbol, P. Davies, London 1974; B.B. Graves, Tattooing and body piercing, LifeMatters, MAnkato, Minn. 2000.
- 3/ Za: <http://www.desmoinesregister.com>, 9.06.2009; srov. Ch. De Cuyper, M. L. Pérez-Cotapos, Dermatologic Complications with Body art. Tattoos, Piercings and Permanent Make-Up, Springer-Verlag, Berlin Heidelberg 2010.
- 4/ R. Wisemann, Quirkology: How We Discover the Big Truths in Small Things, Basic Books, New York 2008. Podobný výzkum provedl v roce 1994 Robert Levine z California State Univeristy. Obor, který se věnuje těmto výzkumům, se nazývá psychologie každodennosti.

P. Robert Skrzypczak ■

Úryvek knihy „Chrześcijanin na rozdrożu“, WAM, Krakov 2011, www.wydawnictwowam.pl
překl. P. Wojciech Zubkowicz SAC

KOMPENDIUM KATECHISMU – čtení na Rok víry

Drazí přátelé,

v říjnu 2011 Svátý otec Benedikt XVI. prohlásil, že 11. října 2012, tedy v den 50. výročí zahájení Druhého vatikánského koncilu a 20 let od vydání Katechismu katolické církve, bude zahájen Rok víry, který skončí 24. listopadu 2013 na slavnost Krista Krále. V lednu 2012, během setkání s účastníky plenárního zasedání Kongregace pro nauku víry, poukázal Benedikt XVI. na celkový stav víry: „Jak víme, na rozsáhlých územích je víra vystavena nebezpečí zániku jako plamen, který se už nemá čím živit. Stojíme před hlubokou krizí víry, před ztrátou náboženského cítění, která pro dnešní církev představuje tu největší výzvu. Prioritou působení celé církve v naší době proto musí být obnova víry. Doufám, že ve spolupráci se všemi složkami Božího lidu přispěje Rok víry k tomu, aby byl v tomto světě Bůh opět přítomen a lidem tak byl otevřen přístup k víře a oni se světili onomu Bohu, který nás miloval až do krajnosti v Ježíši Kristu, Ukřižovaném a Zmrtvýchvstalém.“ Také z tohoto důvodu vám doporučujeme knížku: „**Kompendium katechismu katolické církve**“ uspořádanou formou otázek a odpovědí. Věříme, že každodenní i krátké čtení může velice přispět k připomenutí pravd víry a tím také k obnovení víry.

UKÁZKA Z KNIHY:

27. Co pro člověka znamená věřit v Boha?

Znamená to přilnout k Bohu samému, svěřit se mu a souhlasit se všemi pravdami, které zjevil, protože Bůh je pravda. Znamená to věřit v jednoho Boha ve třech osobách: Otce, Syna a Ducha Svatého.

28. Jaké jsou charakteristické rysy víry?

Víra je nezasloužený Boží dar, dosažitelný pro ty, kdo o ni pokorně prosí, je to nadpřirozená ctnost, nezbytná ke spáse. Úkon víry je lidský úkon, je to úkon rozumu, který na podnět vůle, pohnuté

k tomu Bohem, svobodně souhlasí s božskou pravdou. Víra je jistá, protože má základ v Božím slově, je účinná, „projevuje se láskou“ (Ga 5,6) a neustále roste díky naslouchání Božímu slovu a modlitbě. Už nyní nám dává předem zakoušet nebeskou radost.

29. Proč mezi vírou a vědou není rozpor?

I když je víra nad rozumem, nikdy nemůže být rozpor mezi vírou a vědou, protože obě pocházejí od Boha. Tentýž Bůh totiž dává člověku jak světlo rozumu, tak světlo víry.

„Věř, abys chápal, a chápej, abys věřil.“
(sv. Augustin)

Knihu si můžete objednat na adrese: Karmelitánské nakladatelství s.r.o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01, tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

ThDr. Jan Kupka SAC

PŮST V ŽIVOTĚ
SV. VINCENCE
PALLOTTIHO

Pallotti se nepostil jenom pro sám půst, pro zdraví nebo pro krásu. Půst patřil podle Pallottiho k duchovní dimenzi. Pallotti hlásal s pevným přesvědčením, že život věřícího člověka by měl být následováním života Ježíše Krista. Proto také všechny úrovně pozemského života Ježíše Krista, tak jak byly popsány v evangeliu, by měly být předmětem následování.

Jeho myšlení, city, chování a konání, vše by mělo najít svůj odraz v křesťanském životě. Proto pokud se Ježíš Kristus postil, měl by také křesťan zvaný k následování Krista zachovávat ve svém životě půst.

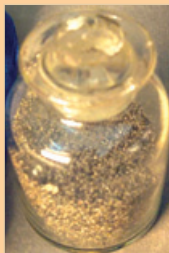
Neměl by tedy překvapit fakt, že při motivaci k postu Pallotti ukazuje příklad, který nám dává Ježíš Kristus. Ve své knížce „Bůh, nekonečná láska“ Pallotti napsal: „Osvícen svatou vírou měl bych pamatovat na to, že náš Pán Ježíš Kristus se nekonečně pokořil skrze přijetí křtu pokání a chtěl odejít na poušť. Na poušti čtyřicet dní a nocí bděl na modlitbě, velice přísně se postil a nepřijímal žádný pokrm ani nápoj, a tak se odsoudil

k snášení celého toho utrpení.“ (V. Pallotti, Meditace XXVIII, Zabki 1996, s. 84).

Ježíš postící se na poušti se stal pro Pallottiho osobní výzvou k zachováání postu. A jelikož Pallotti chtěl co nejdokonaleji následovat Krista na všech úrovních jeho života, chtěl také dokonale následovat Krista, který se „velice přísně postil a nepřijímal žádný pokrm ani nápoj“.

V tomto světle je třeba také chápat všechny pokyny Pallottiho ohledně zachováání postu, které napsal v reguli pro členy Společnosti katolického apoštolátu. Kapitoly, ve které jsou obsaženy tyto pokyny, Pallotti uvedl citátem ze svatého Písma popisujícím půst Ježíše Krista: „Plný Ducha Svatého vrátil se Ježíš od Jordánu; Duch ho vodil po poušti čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. V těch dnech nic nejedl, a když se skončily, vyhladověl.“ (Lk 4, 1-2) Slova „v těch dnech nic nejedl“ měla obrátit pozornost členů ke vzoru Ježíše Krista a tímto způsobem připomenout, že zachováání postu podle předpisů církve nemá jiný cíl než ten základní: dokonale následovat Ježíše Krista.

Vincenc Pallotti se nevěnoval postu jinak než v kontextu všech ostatních dimenzí duchovního života. Jeho panoramatický pohled na půst rozšiřova-

- Hábit Pallottiho
- Lahvička s pelyňkem, který otec Pallotti nosil s sebou a přidával do jídla.
- Příbor otce Pallottiho

lo čtení textů mistrů křesťanské spirituality. V archivu Institutu Pallottiho v Římě se zachoval úryvek textů homilie sv. Petra Chryzologa na téma postu a almužny, který Pallotti ručně přepsal. Ve čtení z breviáře stanoveném na úterý třetího týdne velkého postu můžeme najít následující slova sv. Petra Chryzologa: „Bratři, jsou tři věci, na nichž stojí víra, spočívá zbožnost a trvá ctnost: modlitba, půst a milosrdenství.“

Sv. Petr Chryzolog

Sv. Vincenc Pallotti

Duší modlitby je odříkání a životem odříkání je slitovnost. Nikdo ať je neodtrhuje, nemohou být odděleny. Kdo má jen jedno z nich a nemá zároveň i ostatní, nemá vlastně nic. Takže ten, kdo se modlí, ať se i postí. Kdo se postí, ať se i slitovává.“ Pallotti musel nad tímto textem velice přemýšlet, když ho ručně přepsal z breviáře.

Z KÁZÁNÍ SV. PETRA CHRYZOLOGA

(Sermo 43: PL 52, 320.322)

MODLITBA KLEPE NA DVEŘE,
PŮST VYPROŠUJE,
MILOSRDENSTVÍ DOSTÁVÁ

„Bratři, jsou tři věci, na nichž stojí víra, spočívá zbožnost a trvá ctnost: modlitba, půst a milosrdenství. Kvůli čemu modlitba klepe, to půst vyprošuje a milosrdenství dostává. Modlitba, milosrdenství a půst, to je trojice tvořící jednotu a dávající si navzájem život.“

Neboť duší modlitby je odříkání a životem odříkání je slitovnost. Nikdo ať je neodtrhuje, nemohou být odděleny. Kdo má jen jedno z nich a nemá zároveň i ostatní, nemá vlastně nic. Takže ten, kdo se modlí, ať se i postí. Kdo se postí, ať se i slitovává. A ať slyší prosebníka, kdo sám chce být vyslyšen. Boží sluch si otevírá, kdo vlastní sluch nezavírá tomu, který ho prosí.

Kdo se postí, měl by vědět, co všechno to vlastně znamená: že má mít soucit s hladovým, když chce, aby Bůh cítil s jeho vlastním hladem. Že se sám má slitovávat, kdo doufá ve slitování. Kdo hledá spravedlnost, že ji sám má činit. Kdo chce, aby mu bylo dáno, že sám má dávat. Je špatný prosebník, kdo jinému odpírá, oč sám pro sebe žádá.

Člověče, tvé milosrdenství by se mělo řídit následujícím pravidlem: Jakým způsobem, nakolik a jak rychle chceš ty sám dosáhnout milosrdenství, tak rychle, tolik a takovým způsobem se ty slitovávej nad druhými.

Nuže tedy, modlitba, milosrdenství a půst ať jsou naši jedinou záštitou u Boha, naši jedinou obhajobou i naši jedinou modlitbou v trojí podobě...

(Dokončení příště)

MŮŽEME SE
SVOBODNĚ
VĚNOVAT
DUCHOVNÍMU
ŽIVOTU

Panna Maria z „La vang“

JIŘÍ PHONG PHAM THANG,
PRO SVĚT NAROZEN VE VIETNAMU
A PRO KRISTA V ČESKÉ REPUBLICĚ,
NÁS UVÁDÍ DO ŽIVOTA VIETNAM-
SKÝCH KATOLÍKŮ V ČESKÉ REPUBLICĚ

❖ Svatý Pavel apoštol řekl, že jsme všichni jedno v Kristu (srov. Ga 3,28). Vyznáváme víru v jednoho Boha, spojuje nás jeden křest, svátosti, touha po Božím království. Je proto také důležité, abychom o sobě věděli. Vy pocházíte z Vietnamu. Prosím, řekněte nám něco o sobě a své rodině... Jak jste získali víru v Ježíše Krista?

Přiletěl jsem – tehdy ještě do ČSSR – v roce 1984 a do roku 1989 jsem studoval na VŠD v Žilině na Slovensku. Potom jsem pracoval jako tlumočnický v textilní fabrice SEBA Tanvald. Během studií v ČR jsem se seznámil s mou manželkou, která tehdy pracovala v Ružomberku a potom také v Tanvaldu (ve Vietnamu jsme se nikdy předtím nesetkali, bydlíme asi 200 km od sebe). V roce 1991 jsme uzavřeli církevní manželství. Já a moje rodina, tedy rodiče a sourozenci, jsme nebyli katolíky. Díky mé paní jsem se dozvěděl o víře v Ježíše Krista. Byl jsem zároveň pokřtěn a biřmován při naší svatbě v kostele v Tanvaldu. Teď máme dvě dcery, starší devatenáctiletá studuje poslední ročník biskupského gymnázia ve Žďáře nad Sázavou, mladší sedmnáctiletá se učí na státním gymnáziu také ve Žďáře nad Sázavou. My oba podnikáme, máme obchod s oděvy a obuví v Novém Městě na Moravě, tam také trvale bydlíme.

❖ Jak to vypadá s vírou ve Vietnamu a kolik je tam věřících?

Ve Vietnamu je stále komunismus, což omezuje nejen víru, ale i obyčejný život. Pokud někdo chce něčeho konkrétního

dosáhnout, pomáhá to, že je ve straně. Do strany ale nemůže ten, kdo je katolík. Ve Vietnamu žije 90 milionů obyvatel, z toho je kolem 10 procent katolíků a nejrozšířenějším náboženstvím je buddhismus. Po roce 1945, kdy do Vietnamu přišel komunismus, katolíci často utíkali ze severu na jih, kde byli do sedmdesátých let Američané.

❖ Jubilejní rok 2011 byl oslavou 350 let od ustanovení prvních apoštolských vikariátů ve Vietnamu. Svatého otce reprezentoval kardinál Ivan Dias, který požehnal základní kámen k novému mariánskému poutnímu místu v La Vang. Můžete říct, proč je toto místo pro věřící ve Vietnamu tak významné?

Během velkého pronásledování v době vlády krále Canh Thinh došlo k vydání protikatolického patentu, kostely byly vypáleny a křesťané zabíjeni. Mnoho z nich se skrývalo v lesích. Byli nemocní a v zoufalé situaci. Právě tehdy, v roce 1798, se jim zjevila Panna Maria ve vietnamském kroji s dítětem na rukou a dvěma anděly po boku a poradila jim, jaké byliny mají použít k vyléčení.

Jiří Phong Pham Thang
s rodinou – 20. výročí svatby

❖ Jak hodnotíte vaši zkušenost se stěhováním a jak hodnotíte život v České republice z duchovního hlediska? Prospělo přestěhování vaší víře?

To víte, že prospělo. Jak jsem už říkal, ve Vietnamu je stále komunismus. Tady v ČR se můžeme svobodně věnovat svému duchovnímu životu. Vietnam bychom jinak nechtěli opouštět, protože je naším domovem. Rádi se tam vracíme, ale jenom na dovolenou, a bohužel to nejde moc často. Za 28 let, co jsem tady, jsem byl ve Vietnamu jenom dvakrát... Rozhodli jsme se,

Mše svatá
na VI. celostátní konferenci
v Praze, kterou koncelebroval
P. Dominik Duka

VI. celostátní konference v Praze – procesí

„Máme také Deníček sestry Faustyny ve vietnamském jazyce a udržujeme tradici, že ve všech kostelích se uctívá hodina smrti Pána Ježíše. Proto kolem patnácté hodiny jsou otevřené kostely a lidé se mohou pomodlit.“

že tady zůstaneme, naše děti se tady narodily a budou tady i pracovat. Mluví vietnamsky, ale je slyšet, že mluví jako cizinci. Moji rodiče už nežijí, manželčin otec také, ve Vietnamu žije ještě její maminka. I když nemáme v ČR žádné sourozence ani příbuzné, považujeme ji za náš druhý domov.

❖ Co vás nejvíce překvapilo v naší církvi?

Myslím si, že asi malý počet katolíků, kteří praktikují svou víru. Ve velkých městech chodí do kostela málo lidí. Někdy se mi zdá, jako by Češi měli být v kostele jen třikrát za život: na křest, svatbu a pohřeb. Jinak je tady fajn a mladá generace je z duchovního hlediska výborná. My se trochu bojíme o mladé, kteří často mají sklon zanedbávat duchovní život, věnují se počítačům, technice atd. Zdá se také, že se ve Vietnamu více udržují vztahy v rodině. Tady je to třeba tak, že staří lidé bydlí sami dva. Ve Vietnamu bydlí společně s rodinami dětí. Třeba moji rodiče, rodina mého bratra a rodina mé sestry.

❖ Víím, že je zde více křesťanů z Vietnamu. Můžete nám o tom něco říct? Kolik vás je a jak vypadá pastorace vietnamské komunity?

Máme tady v ČR svou komunitu, která se jmenuje Vietnamská komunita katolíků v ČR. Patří do ní osm jednotlivých komunit: Praha, Plzeň, Cheb, Jižní Čechy, Teplice, Pardubice, Brno a Ostrava. My patříme do brněnské komunity, kde chodíme každý týden v sobotu na mši svatou ve svém rodném jazyku. V ostatních komunitách mají také mši svatou každý týden. V ČR jsou tři vietnamští kněží. Je nás asi tisíc a stále hledáme další. V ČR žije dle odhadů kolem 60 000 Vietnamců. Patronkou celé české komunity je Panna Maria z „La vang“. Každá jednotlivá komunita má také svého patrona. Patron naší brněnské komunity je svatý Josef dělník. Každý rok máme své akce: celostátní konference 24.–26. prosince (loni tam byl otec Dominik Duka). Konalo se už celkem šest takových konferencí. Dále letní tábor pro

mládež a společnou pouť (byli jsme už v Lurdech, Římě, Polsku – mimo jiné v Lagiewnikach). Loni jsme se také zúčastnili setkání v Madridu. Klademe důraz také na duchovní cvičení. V současné době se hodně věnujeme mladé generaci, která tady vyrostla.

❖ Čtenáře „Apoštola“ by určitě zajímalo, zda se ve Vietnamu také šíří úcta k Božímu milosrdenství.

Ve Vietnamu se úcta k Božímu milosrdenství šíří už asi dvacet let. V Saigonu je kostel Chi Hoa, Božího milosrdenství, kde se konají každý čtvrtek slavnostní mše svaté, kterých se účastní třeba i deset tisíc lidí. Zajímavé je to, že během těchto mší svatých se konají uzdravení – a mnozí z těch, kteří byli uzdraveni, nejsou ani katolíci... Takové mše trvají pár hodin, protože lidé říkají svá svědectví o uzdravení. Lidé, kteří se chtějí zúčastnit mše, která začíná ve 12 hod., čekají přes noc od předchozího dne, jinak by neměli místo. Máme také Deníček sestry Faustyny ve viet-

namském jazyce a udržujeme tradici, že ve všech kostelích se uctívá hodina smrti Pána Ježíše. Proto kolem patnácté hodiny jsou otevřené kostely a lidé se mohou pomodlit.

❖ Patrony české země jsou mimo jiných svatí Cyril a Metoděj, svatý Václav, Anežka česká, Jan Nepomucký, Prokop, Vojtěch. Přiblížil byste nám nějaké svaté patrony Vietnamu?

Patrony Vietnamu jsou Panna Maria z „La vang“ a svatí mučedníci – 117 mučedníků z doby pronásledování v 18. století (8 biskupů, 50 kněží, 1 bohoslovec, 16 katechetů, 42 laiků).

❖ Děkuji vám za rozhovor. Ať zmrtevých vstalý Pán žehná celé vaši komunitě!

Já bych také rád prostřednictvím „Apoštola“ poděkoval jménem vietnamské komunity v ČR české církvi za vytvoření podmínek pro naši existenci, materiální a duchovní pomoc.

Připravil Wojciech Zubkiewicz SAC ■

Poutní místo
La vang

ZÁZRAK SVATÉHO OHNĚ V JERUZALÉMĚ OHEŇ

SESLANÝ Z NEBE

Popis průběhu celé události je obsažen například ve vzpomínkách ruského opata Daniela z let 1106–1107. Patriarcha vchází do kaple Zmrtvýchvstání s nerozsvícenými svícemi, pokleká před kamenem, na kterém byl Kristus uložen po smrti, a vyslovuje modlitbu, během které se dokonává zázrak. Modré, těžce popsatelné světlo jakoby vyplouvá ze středu skály a po chvíli zapaluje svíce patriarchy.

„Každý rok na pravoslavnou Bílou sobotu se říše věřících shromažďují v bazilice Božího hrobu v Jeruzalémě, protože tento den je z nebe seslán oheň, který zapaluje svíce v bazilice.“ Taková slova lze přeciťst v jednom z mnoha průvodců, povzbuzujících k návštěvě Svaté země o Velikonocích.

Pravoslavní křesťané, kteří slaví Velikonoce podle juliánského kalendáře, nazývají tento jev „největším ze všech křesťanských zázraků“. Vše se děje každý rok, ve stejný čas, stejným způsobem a na stejném místě. Informace týkající se tohoto zázraku lze najít už v zápisech ze 4. století.

Zázrak se děje v bazilice Božího hrobu, která se podle teologů, archeologů a historiků nachází na skalách Kalvárie (na místě, kde Ježíš zemřel, byl pohřben a vstal z mrtvých). Kdo chce vstoupit do kaple, musí počítat dokonce až s šestihodinovým čekáním. V chrámu, do kterého se vejde 10 tis. lidí, jsou všichni tak namačkání, že nelze ani pokleknout. Zázrak se děje o 14. hodině, ale už dopoledne je v bazilice plno lidí. Od 11 hod. až do 13 hod. arabští křesťané hlasitě zpívají tradiční písně. Jsou to písně z doby turecké okupace, během které křesťané směli zpívat jenom v kostele. „Jsme křesťané, jsme jimi od věků a budeme na věky. Amen!“ Zpívají tak hlasitě, jak jenom umí, při zvuku bubnů. Bubeníci sedí na ramenou těch, kteří radostně tancují kolem kaple.

Kolem 13 hod. však vše umlkne. Pomalu všechno obklopuje ticho, napjaté očekávání projevu Boží moci. Ve 13 hod. projde ke kapli skrze dav delegace místní vlády. I když představitelé nejsou křesťany, vždy se zúčastní této události. Jejich přítomnost je důležitá a je součástí celé ceremonie: jsou totiž symbolem Římanů, kteří zapečetili hrob Ježíše, tak jak nám o tom vypráví evangelium, aby Ježíšovi učedníci neukradli jeho tělo a potom neřekli, že vstal z mrtvých. Delegace místní vlády vchází do hrobu, aby zjistila, zda tam nejsou žádné zdroje ohně, a potom hrob zapečetí.

Po zapečetění hrobu všichni zpívají Kyrie eleison. Ve 13.45 hod. přichází patriarcha. V průvodu obchází třikrát kapli a potom sundává všechny liturgické šaty a zůstává jen v bílé albě na znamení pokory. Bazilika je ponořená do tmy, protože od předchozího večera jsou zhasnuté olivové lampy a všechny zdroje elektrického osvětlení jsou v tu chvíli vypnuté.

Patriarcha vchází do hrobu sám. V roce 1998 patriarcha Diodor I. udělil rozhovor Nielsu Christianu Hvidtovi, ve kterém popisuje, co se děje v kapli: „Zbožně vcházím dovnitř a pokleknou před místem, kde Kristus byl uložen po smrti a kde potom vstal z mrtvých. Modlitba na tomto mimořádném místě je pro mě pokaždé posvátným okamžikem.

To právě tady Pán vstal z mrtvých a z tohoto místa se jeho světlo rozlilo po celém světě. V Evangeliiu podle svatého Matouše je napsáno, že když Ježíš vstal z mrtvých, z nebe sestoupil anděl: „Jeho vzezření bylo jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh.“ (Mt 28,3). Věřím, že toto úžasné světlo, které obklopilo anděla, je to světlo, které se zázračně zjevuje na Bílou sobotu. Modlím se slovy, která nám byla předávána po staletí. Potom čekám. Někdy čekám pár minut, ale nejčastěji se zážrak koná hned po modlitbě. Z nitra kamene, na kterém byl položen Ježíš, se vylévá světlo, obvykle s modrým odstínem, ale někdy má jiné barvy, které ale nelze lidským jazykem popsat. Toto světlo vychází z kamene, podobně jako se mlha vznáší nad jezerem. Na pohled vypadá tak, jakoby kamen byl pokryt vlhkým oblakem, ale je to světlo. Každý rok se toto světlo chová jinak. Někdy jenom zakrývá kámen, někdy rozsvítí celý hrob, takže lidé, kteří čekají v bazilice, vidí hrob vyplněný světlem. Toto světlo nehoří. Nikdy během těch 16 let, co jsem patriarcha a vstupuji do kaple Zmrtvýchvstání pro oheň, mi nepřipadlo vousy. Toto světlo má jinou konzistenci než obyčejný oheň, který hoří v olivových lampách. Po určité chvíli se světlo vzneslo a vytvoří sloup. Tehdy oheň mění podobu na takovou, od které můžu rozsvítit

tit svíce. Když rozsvítím svíce, vycházím z kaple a předávám oheň.“

V čase, kdy patriarcha byl uvnitř kaple, byla v bazilice tma a bylo slyšet šeptání lidí. V okamžiku, kdy patriarcha vyšel a ukázal světlo, bylo slyšet obrovský křik radosti. Zázrak svatého ohně se však neomezuje jenom na kapli Zmrtvýchvstání. Každý rok mnozí lidé svědčí o tom, že svíce, které drželi v rukou, se najednou rozsvítily. Občas je vidět, jak se modrý oheň objevuje a přemísťuje na různá místa baziliky.

Patriarcha Diodor I. se podělil o svůj osobní dojem: „Pokaždé je to pro mě další krok směrem k obrácení. Osobně mě velice utěšuje rozjímání o věrnosti Ježíše Krista, kterou vůči nám projevuje pokaždé, kdy nám sesílá svatý oheň, přes všechny naše lidské slabosti a pády. V církvi jsme svědky mnoha zázraků, často se třeba setkáváme s tím, že ikony pláčou, když nám Bůh chce zjevit, jak je nám nablízku. Máme přece také svaté, skrze které nám Bůh dává své dary. Žádný z těchto zázraků však nemá pro nás takový symbolický význam, jako zázrak svatého ohně. Tento zázrak je pro nás skoro jako svátost. Díky němu je nám zmrtvýchvstání Ježíše Krista blízké, jako by se vše odehrálo v naší době.“

(Zprac. red.)

Převzato: www.voxdomini.com.pl

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

MATKA BOŽÍ V ŽIVOTĚ SVATÉ SESTRY FAUSTYNY

P. prof. Lucjan Balter SAC

2. část

1. Svěření se Panně Marii

Ve svých vzpomínkách sv. Faustyna popisuje (a neuvádí přitom datum, což může mít také význam, s ohledem na obsah toho zjevení) slova jejího osobního svěření se Panně Marii: „Maria, Matko má a Paní má, odevzdávám ti svou duši i tělo, život i smrt, i to, co přijde po ní. Všechno vkládám do tvých rukou, Matko má, přikryj svým panenským pláštěm mou duši a uděl mi milost čistoty srdce, duše i těla a chraň mě svou mocí před všemi nepřáteli, a zvláště před těmi, kteří svou zlobu přikrývají maskou ctnosti. Ó Lilie krásná, jsi mi zrcadlem, ó Matko má.“ (Den. 79)

Tato slova jasně svědčí o tom, že sestra Faustyna se odevzdala Matce Boží – a tímto odevzdáním, které po staletí patří ke křesťanské zbožnosti, neustále žije. O takovém odevzdání a svěření se mluví ve své první encyklice „Redemptor hominis“ Jan Pavel II., když v poslední části této encykliky mluví o Matce Boží jako o „Matce našeho spolehnutí“. K této myšlence se Jan Pavel II. často vracel

a nejvíce ji rozvinul v encyklice „Redemptoris Mater“, ve které povzbuzuje všechny učedníky, vyznavače a následovníky Krista k opatrování takto chápané mariánské zbožnosti, kterou potvrzují „přebohatě prameny v dějinné zkušenosti osob a různých křesťanských společností žijících v různých generacích a národech na celém světě.“ (Redemptoris Mater, 48). Zkusme se tedy podívat, jak se toto svěření konkretizuje a projevuje v životě sv. Faustyny.

Zvlášť důležitý je pro sestru Faustynu okamžik věčných slibů: od této chvíle patří jen Bohu, Ježíši a jeho Matce. V souvislosti s tím ve svém „Deníčku“ píše: „Matko Boha, Nejsvětější Maria, Matko má, jsi nyní mimo-

**„MATKO BOHA,
NEJSVĚTĚJŠÍ MARIA,
MATKO MÁ, JSI NYNÍ
MIMOŘÁDNĚJŠÍM
ZPŮSOBEM MOU
MATKOU, A SICE
PROTO, ŽE TVŮJ
MILOVANÝ SYN JE
MÝM ŽENICHEM,
TAKŽE JSME OBA
TVÝMI DĚTMI. KVŮLI
SYNU MĚ MUSÍŠ
MILOVAT. MARIA, MÁ
PŘEDRAHÁ MATKO,
ŘIĎ MŮJ VNITŘNÍ
ŽIVOT, ABY BYL MILÝ
TVÉMU SYNU.“**

(DEN. 240)

řádnejším způsobem mou Matkou, a sice proto, že tvůj milovaný Syn je mým Ženichem, takže jsme oba tvými dětmi. Kvůli Synu mě musíš milovat. Maria, má předrahá Matko, řiď můj vnitřní život, aby byl milý tvému Synu.“ (Den. 240). Jaká teologická hloubka se skrývá v těchto jednoduchých slovech! S jakou velikou přesností Faustyna ukazuje místo Matky Boží ve svém životě: cele odevzdaná Kristu se Faustyna stává – jako jeho milá – dítětem Panny Marie, která – aspoň kvůli svému Synu – musí milovat také Faustynu, a tak ji vnitřně doprovázet, aby její život byl milý Ježíši!

A je to tak, že když skončí čas noviciátu a juniorátu, kdy Faustyna mohla využívat rady své řeholní novicmistrové, její duchovní Matkou a mistryň se stává Panna Maria, které může bezmezně důvěřovat a vždy se na ni spolehnout. V „Deníčku“, vedle slov

z března roku 1936: „Maria, má mistrová, která mě vždy poučuješ, jak žít pro Boha. Můj duch se rozehřívá ve tvé tichosti a pokoře, ó Maria.“ (Den. 620), nacházíme mnoho jakoby mimochodem přidaných slov o poučeniích, která Matka Boží dávala Faustyně. Některá se týkají Faustyny coby členky Kongregace Matky Božího milosrdenství. Jako například to zapsané v březnu roku 1936: „Když jsem se večer modlila, Matka Boží mi řekla: Váš život má být podobný mému, tichému a skrytému životu, máte stále obnovovat spojení s Bohem a prosit za lidstvo a připravit svět na druhý Boží příchod.“ (Den. 625). Jiná, četnější, se týkají samotné Faustyny: „Matka Boží mi řekla, abych jednala tak jako ona, v radosti se vždy dívala na kříž, a řekla, že milosti, které mi Bůh dává, nejsou pouze pro mě, ale i pro ostatní duše.“ (Den. 561). „Věz, má dcero, že i když jsem byla vyzdvíhena k důstojnosti Matky Boží, přesto mé srdce probodlo sedm mečů bolesti. Nic pro svou obranu nedělej, všechno s pokorou snášej, Bůh sám tě bude bránit.“ (Den. 786) S takovými, dost všeobecnými poučeními se prolínají konkrétnější a podrobná, týkající se zvláště správného prožívání jednotlivých období liturgického roku. Jako ilustraci uvedeme aspoň jedno, ze dne 26. listopadu 1936:

„Matka Boží mě poučila, jak se mám připravit na vánoční svátky. Řekla: Má dcero, usiluj o tichost a pokoru, aby si Ježíš, který neustále bydlí ve tvém srdci, mohl odpočinout. Adoruj ho ve svém srdci a neopouštěj své nitro. Má dcero, vyprosím ti milost takového vnitřního života, abys své vnější povinnosti plnila ještě dokonaleji, aniž bys vycházela ze svého nitra. Ustavičně s ním přebývej ve vlastním srdci, on bude tvou silou, s tvou udržuj styk natolik, nakolik je to nutné a nakolik to vyžadují tvé povinnosti. Jsi milý příbytek živého Boha, v němž on ustavičně

s láskou a zalíbením přebývá, a v tom, co jsem ti řekla, tě utvrdí živá Boží přítomnost, kterou živěji a zřetelně pociťuješ, má dcero. Snaž se, abys takto postupovala do dne Narození Páně, a později ti dá on sám poznat, jak s ním budeš přebývat a sjednocovat se.“ (Den. 785)

Nezaznívá, zvláště v posledním tvrzení, jakoby ozvěna slov Panny Marie z Galilejské Káně: „Udělejte, cokoli vám nařídí“ (J 2,5)? Není jasně vidět v těchto slovech, ale také v jiných částech „Deníčku“, ve kterých Panna Maria promlouvá k Faustyně, že Matka Boží je – jako v evangeliu a celých dějinách církve – jenom, ale vždy, Pokornou Služebnicí Páně, odevzdanou úplně a beze zbytku Bohu a zároveň lidem, kteří jsou nejen Božími tvory, ale také Božími dětmi?

Svatba v Káně (stará rytina – výřez)

Právě tato starost o lidi jaksi nutí Pannu Marii, aby „napovídala“ Faustyně další myšlenky, související s její rolí „sekretářky Božího milosrdenství“, jako třeba tyto, zapsané o slavnosti Zvěstování 25. března roku 1936: „Já jsem světu dala Spasitele a ty máš světu říkat o jeho velikém milosrdenství a připravit svět na jeho druhý příchod... Říkej duším o tom velikém milosrdenství, dokud je čas slitování... Ničeho se neboj, buď věrná až do konce, já s tebou soucím.“ (Den. 635) (Pokračování)

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova:

Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“ (Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ, v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICE

- Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/Labem
- K rotundě 81/6, 128 00 Praha 2

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Neděle 15. dubna 2012

Slavkovice u Nového Města na Moravě

„Duše, která přijme svátost smíření a svatě přijímání, dosáhne úplného odpuštění vin a trestů; ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlat.“ (Den. 699)

Zpovídání: od 9.00 do 21.00 hod.

PROGRAM:

- 9.30 Boží milosrdenství (BM) v životě sv. Vincence Pallottiho (pallotini)
- 10.00 Vystavení ostatků svatě Faustyny a Korunka k Božímu milosrdenství
- 10.20 Uvedení do svátku BM
- 10.30 Mše svatá (Mons. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský)**

Po mši svaté možnost uctívat ostatky svatě Faustyny Kowalské.

- 14.00 Boží milosrdenství v životě sv. Vincence Pallottiho (pallotini)
- 14.30 Vystavení ostatků svatě Faustyny a Korunka k Božímu milosrdenství
- 14.50 Uvedení do svátku BM
- 15.00 Mše svatá (Mons. Jan Daněk, děkan z Nového Města na Moravě)**

Po mši svaté možnost uctívat ostatky svatě Faustyny Kowalské.

- 16.45 Prezentace o ikonách (otcové pallotini)
- 17.30 Akatist před ikonou Matky Boží Ivierské (schola chrámu sv. Václava a Vojtěcha v Radešinské Svatce)
- 19.00 Zamyšlení s P. Mgr. Tadeášem Róbertem Spišákem, OPraem
- 20.00 Pobožnost Cesty světla (pobožnost se bude konat na místě zasvěcení BM, které se uskutečnilo během I. kongresu o Božím milosrdenství)

Informace:
Otcové pallotini, tel. 566 502 855-857
email: info@slavkovice.cz
www.slavkovice.cz

„BUDETE MÝMI SVĚDKY...“

BOŽÍ SLUŽEBNÍK JAN BULA

JIRÍ MIKULÁŠEK

Jan Bula se narodil v den slavnosti sv. Jana Křtitele 24. června 1920 v Lukově u Moravských Budějovic. Ještě tentýž den byl pokřtěn v místním farním kostele, který právě slavil patrocinium, a po svatém Janu Křtiteli dostal narozený syn i své jméno. Jeho tatínek pracoval jako dělník u státní dráhy, maminka Marie pomáhala u sedláků. Její první manžel František Völkl, s nímž měla nejstaršího syna, padl v první světové válce, v druhém manželství s Antonínem Bulou porodila tři děti, Jan byl z nich nejstarší.

Mladý Jan se velmi dobře učil, a proto mu rodiče přes skromné poměry umožnili studium na gymnáziu v Moravských Budějovicích. Rád ministroval a při každodenní cestě do školy se zastavoval v kostele v Moravských Budějovicích „na Otčenášek“. Pro svoji veselou a družnou povahu byl oblíben u svých spolužáků i profesorů. Po maturitě se rozhodl pro kněžství.

Jan Bula byl přijat do brněnského kněžského alumnátu, záhy však přišlo nařízení o totálním nasazení na práci do říše. Jan předvolání nedostal, ale seminář přeje jen musel opustit a nastoupit jako dělník do německé keramičky ve Vranovské Vsi. Do

alumnátu se Bula vrátil až v polovině května 1944, ještě více upevněn v úmyslu jít za Pánovým voláním. Vnější okolnosti už mohly jen prodloužit čekání, ale nemohly zvrátit jeho rozhodnutí následovat Ježíše Krista. Do prázdnin stačil Bula složit zkoušky ze čtvrtého ročníku a 29. července 1945 přijal v brněnské katedrále kněžské svěcení. V neděli 5. srpna 1945 se konala primice, která byla vůbec první slavností tohoto druhu v Lukově.

Mladý novokněz nastoupil jako kaplan do farnosti Rokytnice u Třebíče na pomoc starému a nemocnému panu faráři Stanislavu Lakomému. Ujal se výuky náboženství ve školách, péče o ministranty a mládež, ale také o nemocné. Projevil se rovněž jako zdatný sportovec a divadelník. Využil toho, že v Rokytnici začal po válce ožívat společenský život narušený léty okupace a válečnými událostmi, a v orlovně nacvičoval s místními ochotníky divadelní představení. Maloval pro něj plakáty i kulisy. Rokytnická fara byla stále plná dětí a mládeže, a protože v tehdejších dobách neexistovaly obecní knihovny, vyhradil Jan Bula celou místnost na faře pro čtenáře – třikrát v týdnu přicházeli malí, mladí i starí a listovali si v knihách, prohlíželi, půjčovali...

Po únorovém převratu nastaly církvi těžké časy. Bylo zastaveno vydávání všech

náboženských časopisů, prý pro nedostatek papíru. Místo toho byly kolportovány tak zvané Katolické noviny, které brojily proti papeži a biskupům. Komunistická vláda se snažila přinutit církev, aby sloužila novému režimu, který však výslovně zakazoval náboženskou výchovu mládeže a usiloval všemi prostředky o vymýcení víry v Boha jako feudálního přežitku.

Jan Bula se připravoval na kněžství v době, kdy mnozí kněží osvědčili statečnost a nasazovali s tichou samozřejmostí i život, třeba tím, že vydávali potvrzení o křtu Židům, aby je ochránili před deportací do koncentračních táborů. Zvláště pak podporovali rodiny uvězněných a popravených. Mnozí kněží za to zaplatili životem, mučením nebo útrapami v koncentračních táborech. Pro takové kněžství se rozhodl Jan Bula. Když šlo o práva církve a o její jednotu se Svatým otcem, zvláštním dodatkem doprovodil pastýřský list, který přes zákaz státních orgánů při bohoslužbách také přečetl. Nabádal v něm věřící k věrnosti, takže strážmistr později ve svém vyjádření k zatčení P. Buly konstatoval, že jeho dodatek zanechal u věřících daleko větší ohlas než oběžník arcibiskupa Berana.

V roce 1951 se stal P. Jan Bula obětí provokace Státní tajné policie. Navštívil ho jeho bývalý spolužák z gymnázia a sdělil mu, že přichází jako agent ze západu a že má mimo jiné za úkol osvobodit pražského arcibiskupa Josefa Berana z internace. Což prý se mu skutečně za pomoci společníků podařilo. Chtěl převést pana arcibiskupa do Bavorska, ale protože se akce prozradila, zatím ho

P. Cyril Bojanovský
a P. Jan Bula

ukrývají a čekají na vhodnější dobu. Pan arcibiskup by se prý chtěl před nebezpečným přechodem hranice vyzpovídat nějakému knězi. P. Bula přislíbil svou pomoc. Svěřil se s tím však jednomu zkušenému staršímu duchovnímu, který ho varoval a upozorňoval, že jde zřejmě o provokaci. Když Jan Bula naznačil agentovi nedůvěru, byl krátce na to zatčen.

Mladý kněz byl ve vězení podroben krutým výslechům. Za dva měsíce po jeho zatčení došlo k vražednému útoku na činitele obecní správy v jedné vesnici. P. Jan byl označen za jejich iniciátora, ačkoli v době jeho zatčení se členové komanda mezi sebou ještě ani neznali. Bulův zdravotní stav byl následkem výslechů tak špatný, že soudní proces s ním musel být o několik měsíců odložen. V inscenovaném procesu byl posléze 15. listopadu 1951 odsouzen k trestu smrti. Odvolal se, avšak odvolací líčení u Nejvyššího soudu v Praze potvrdilo rozsudek smrti s odůvodněním, že svým kněžským působením sváděl mládež na scestí. To prozrazovalo pravý důvod jeho odsouzení.

Jan Bula byl popraven v Jihlavě 20. května 1952 v pět hodin ráno.

Podle zápisu o výkonu trestu smrti, který byl teprve nedávno nalezen v archivech, neměl odsouzený žádná přání. Všechno, co chtěl říci svým blízkým, napsal do dopisů.

Z duchovního odkazu P. Jana Buly
– z dopisů na rozloučenou:

Ludmile Kovářové, hospodyně: Cesta, kterou jsem šel, nebyla cestou schůdnou, ale často s trním a hložíím...

Švagroví a sestře: Zůstal jsem Vám v mnohém dlužníkem. Budu Vám to hledět nahradit jinak...

Bratrovi a švagrové: Neptej se, proč jsem to musel být právě já... Největší posilou je mi to, že jsem věrně sloužil Bohu až do konce. Člověk Boha nikdy dost nemiluje, a to je jediné, čeho musí litovat... Ty, který prošel koncentračním táborem, víš, jakou silou je víra v Něho...

Faráři rodné farnosti: Pán Bůh mi vyměřil krátký život. Ale věřím, že nebyl nadarmo. Těší mne dnes, že jsem mu sloužil a že jsem Jeho služebníkem zůstal až do konce... Můj patron neměl delší život než já a v jeho osudu je se mnou tolik společného... Mnoho bylo mých plánů, ale všechny byly podmíněny vůlí Boží. Zítřka, až tento dopis dostanete, já už budu mít pomodlen svůj žal. Nyní propouštíš, Pane... a Požehnaný... Děkuje Pánu Bohu za to!

Více informací o životě mladého kněze Jana Buly, jedné z obětí tzv. babického procesu z 50. let minulého století, můžete najít v publikaci „SEJDEME SE V NEBI“ od Jiřího Mikuláška.

Knihu je možné zakoupit přímo na Biskupství brněnském nebo objednat na adrese: Biskupství brněnské, Petrov 8, 601 43 Brno, tel. 543 235 030, e-mail: brno@biskupstvi.cz

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH...

MILOSRDENSTVÍ ZDROJEM NADĚJE

INFORMACE Z II. SVĚTOVÉHO KONGRESU
O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ /2/

■ ČTVRTÝ DEN KONGRESU

BL. JAN PAVEL II.

Čtvrtý den kongresu začal přednáškou kardinál Kazimierz Nycz z Varšavy, který mluvil o Božím milosrdenství v učení Jana Pavla II. „Dnešní svět je na jednu stranu velice citlivý pro všechny lidské záležitosti, ale na druhou stranu odsunul stranou ideu milosrdenství, protože v tom vidí ohrožení vývoje vědy a techniky. Aktuálnost, potřeba a nutnost dokonalé úcty k Božímu milosrdenství spočívá v tom, že je to „svátek největších požadavků“: poznat Krista v druhém, potřebném člověku. Je to jakoby evangelium pro všední den realizující plnost křesťanství,“ řekl kardinál Nycz. Kardinál Nycz zároveň zdůraznil, že plné milosrdenství je tehdy, když člověk nejen svědčí o dobru ostatním, ale zároveň si uvědomuje, že je obdarován dobrem od toho, komu svědčí. Je to tedy oboustranné obdarování dobrem.

Po této přednášce promluvila v rámci svědectví o Božím milosrdenství sestra Marie Simonne Pierre, která byla zázračně uzdravena z Parkinsonovy nemoci na přímluvu Jana Pavla II. (toto uzdravení bylo uznáno v procesu blahorečení Jana Pavla II.) a která vypovídala o svém uzdravení. Kdy papež Benedikt XVI. dne 13. května 2005 informoval o zahájení procesu blahorečení Jana Pavla II., Malé Sestry od katolického mateřství ve Francii a Senegal se začaly modlit na přímluvu Jana Pavla II. za uzdravení s. Marie Simonne, která brala velké množ-

ství léků. V noci z 2. na 3. června sestra pocítila úlevu, v kapli se pomodlila tajemství světla, které k růženci přidal Jan Pavel II., a její ruka začala normálně fungovat. 7. června neurolog potvrdil, že ustaly všechny příznaky její nemoci. Příští rok 3. června, o slavnosti Nejsvětějšího Srdce Páně, sestra Marie Simonne přerušila léčbu. Šest let už nemá žádné příznaky nemoci.

Frederic Buttigier z Francie vyprávěl o svých zkušenostech ve vězení. Když vzal do vězení brožuru o poslání sestry Faustyny, byl překvapený. Nikdo se tomu nesmál, odsouzení začali mluvit o svých zločinech. Jeden z vězňů, který nebyl katolík, se dokonce přiznal k jednomu zločinu, za který nebyl souzen.

Páter German Saksonoff z Argentiny vyprávěl o vývoji úcty k Božímu milosrdenství ve své zemi: „Když člověk přijde do vzdálených vesnic, nachází tam už zaběhlou úctu k Božímu milosrdenství, o které nikdo neví, odkud se tam vzala. Proto také, z perspektivy naší zkušenosti, chceme všem předat volání Jana Pavla II.: „Nebojte se, otevřete dveře Kristu!“

Ve velice dojemném svědectví se páter Joao Henrique, působící v brazilských favelách, snažil předat „hlas chudých“. Sdružení, které funguje už 11 let, získalo dům, ve kterém se hlásá evangelium chudým. Jednoho dne do tohoto domu přišel Mivaldo. Mivaldo byl narkomanem a ateistou 15 let. Neuměl také číst. Jistého dne slyšel hlas, který ho vybízel, aby změnil svůj život. Otev-

řel Bibli a modlil se: „Pane Ježíši, pokud existuješ, dovol mi číst.“ Začal číst. Potom týden plakal a po tomto týdnu necítil hlad po drogách, ale po Kristu. Úplně změnil svůj život a začal pracovat s dětmi z favele. Byl zabit, když bránil jednoho z chlapců z chudé čtvrti. „Toto je malý svatý milosrdenství. Milosrdenství má nepravděpodobně velikou evangelizační sílu – a to svět dnes potřebuje,“ řekl brazilský duchovní.

Tento čtvrtý den kongresu se v bazilice konala mše svatá, které předsedal arcibiskup Louis Kébreau z Haiti. Kázání přednesl arcibiskup Jan Babjak, metropolita řeckokatolický z Prešova. Podle arcibiskupa je Boží milosrdenství řešením pro každý hřích, bolest a neštěstí, protože hřích v současném světě je tak veliký, že nikdo z nás lidí není schopen najít na to recept. „Takový recept nám nabízí Ježíš Kristus ve svém milosrdenství. Boží milosrdenství, to je oceán Boží lásky, do kterého máme ponořit veškerou naši vinu, bídu a hřích,“ zdůraznil arcibiskup. Arcibiskup Babjak připomněl, že veškeré katastrofy dokážou sjednotit lidi, aby si navzájem pomáhali. Podle jeho názoru poselství o Božím milosrdenství dává dnešnímu člověku právě takovou šanci vzájemného sblížení. „Jsem přesvědčen, že lidstvo dosáhlo už takového stavu, kdy musí zvolit: buď vlastní záhubu – zničení sebe, nebo záchranu – skrze nekonečné Boží milosrdenství. Zdá se mi, že se svět vydal po cestě záchran. Důkazem toho je také tento kongres o Božím milosrdenství,“ oznámil arcibiskup.

Zajímavá slova přednesl také biskup Martin Uzoukwu z Nigérie, který upozornil na to, že odklon od křesťanských a rodinných hodnot je výsledkem „neustále trvající eroze křesťanské totožnosti“. „Ať účta k Božímu milosrdenství je nejdůležitější aktivitou církve, která má za cíl nasměrovat lidstvo zpět ke křesťanským hodnotám a rodinné-

mu životu,“ vyzval biskup. Aby se dosáhlo obnovení víry, je podle biskupa nutné vrátit se k institucím, které Bůh povolal pro dobro člověka. První takovou institucí je rodina. Důležité je také vrátit se k plnění skutků milosrdenství (sedm skutků milosrdenství pro duši a pro tělo), protože tím se život křesťana naplňuje láskou.

Sestra Elżbieta Siepak z kongregace Sester Matky Božího milosrdenství připomněla přítomným, jak intenzivně a všemi směry se šíří účta k Božímu milosrdenství ve světě. Její knihu o svaté Faustyně přeložila a vydala rumunská pravoslavná církev. Pravoslavní kněží se modlí Korunku před ikonostasem, Indka vypráví, že obraz milosrdného Ježíše se velice líbí jejím rodákům, vyznavačům hinduismu. Anglikánský pastor podává svědectví, že v kapli Božího milosrdenství se modlí společně katolíci, pravoslavní a anglikáni. „V tom nejsme rozdělení, protože pokud je to dar, který má připravit svět na druhý příchod Krista, musí být pochopitelný pro všechny,“ zdůraznila sestra Siepak.

Důležitým bodem čtvrtého dne kongresu byla ekumenická modlitba na náměstí ve Wadowicích, rodném městě papeže Jana Pavla II. Modlitbě předsedal kardinál Angelo Comastri, arciprezbiter baziliky sv. Petra ve Vatikánu. Ve své promluvě se kardinál Comastri zamyslel nad tím, co znamená „trvat v lásce Ježíše“. Ukázal příklad bl. Matky Terezie z Kalkaty, která odhalovala nejchudším „obličej milujícího Boha“. Zazněla modlitba pravoslavné litanie pokoje – ektenie. Představitelé různých náboženství si předali pozdravení pokoje a potom udělili společné ekumenické požehnání.

■ PÁTÝ DEN KONGRESU

JDĚTE A HLÁSEJTE SVĚTU BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

Poslední den kongresu začal promluvou kardinála Salvatore De Giorgi z Vatikánu, který zdůraznil, že posláním církve je Boží milosrdenství vyznávat, uvádět do lidského života a povzbuzovat k tomu ostatní. Kardinál vzpomněl, že papež Jan Pavel II. pokládal odevzdání světa Božímu milosrdenství za svoji povinnost před Bohem a světem. Vysvětloval zároveň, že člověk v současném světě je ohrožen a nemá odvalu mluvit o Božím milosrdenství, proto o Božím milosrdenství musí mluvit církve ve jménu všech lidí.

Kongres ukončila slavnostní mše svatá, které předsedal kardinál Christoph Schönborn. Arcibiskup Stanislav Nowak z Čenstochové ve svém kázání zdůraznil potřebu neustálého šíření účty k Božímu milosrdenství – předávání „ohně milosrdenství“ pro celý svět.

K tomu také povzbudil všechny kardinál Stanislav Dziwisz ve svém vystoupení na závěr kongresu. Navázal na slova Jana Pavla II., která zazněla v Łagiewnikach v roce 2002 a která jsou pro všechny ctitele Boží-

ho milosrdenství duchovní závětí: „Je třeba předávat světu oheň milosrdenství!“ „Buďte svědky milosrdenství! To ať je naše kongresové předsevzetí,“ povzbudil přítomné kardinál Dziwisz. Následně kardinál Dziwisz předal představitelům pěti kontinentů oheň milosrdenství a potom se všichni pomodlili akt zasvěcení světa Božímu milosrdenství, kterým Jan Pavel II. světil svět Božímu milosrdenství v roce 2002.

Kardinál Dziwisz ve svém projevu na závěr kongresu informoval také o tom, že v nejbližší době vznikne světová Akademie Božího milosrdenství, která bude mít za cíl prohlubování doktríny a účty k Božímu milosrdenství.

Kardinál Christoph Schönborn prozradil, že příští kongres se bude konat buď v Kolumbii, nebo na Filipínách. Zdůraznil také význam toho, že členové kardinálského kolegia se obrátili na papeže Benedikta XVI. s prosbou, aby se svatá Faustyna stala učitelkou církve. ■

„VIA LUCIS“ ROZJÍMÁNÍ K POBOŽNOSTI CESTY SVĚTLA

Autoři: biskup Jan Baxant, biskup Vojtěch Cikrle, biskup Ladislav Hučko, biskup František Lobkowicz, Angelo Scarano a Marie Svatošová. Cesta světla (Via Lucis) je velikonoční pobožnost, která získává v církvi na popularitě a která je inspirována křížovou cestou – Via Crucis. Spočívá v rozjímání čtrnácti zastavení – setkání zmrtvýchvstalého Ježíše s jeho učedníky. (Formát 105 x 165, brož., 58 str., 2011)

NEBOJUJ S TMOU, ROZSVIŘ SVĚTLO!

Nabízíme vám brožurku, která vznikla jako malý průvodce v oblasti Božího milosrdenství. Může to být dobrý dárek pro vaše známé a pro všechny, které byste chtěli oslovit Božím milosrdenstvím. (Formát A5, 48 stran.)

Cena brožur není stanovena, dobrovolný dar můžete posílat na účet:
35-6219210237/0100

Objednávejte na adrese: **Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32 Jámy**
na telefonním čísle: **566 502 850, 566 502 855**
e-mailem: **info@slavkovice.cz**

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem. (Váz., 671 str., 399 Kč)

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky zpracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Střídáním textů ze života světice s příběhem dnešních vysokoškoláček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska. (Váz., 175 str., 219 Kč)

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: **zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz**

POSLALI JSTE DAR PŘEVODEM Z ÚČTU A „APOŠTOL“ NEPŘÍŠEL NA VAŠI ADRESU?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zasílání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým darem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

fax: 566 502 851,

e-mail: **objednavky@apostol.cz**

Objednací formulář na www.apostol.cz!

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU OTCOVÉ PALLOTINI

Jsme společenstvím kněží a bratří. Název „pallotini“ pochází od zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

■ 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.

■ Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.

■ Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

Otcové pallotini, tel. 731 604 365
(Páter Pavel), mojepovolani@pallotini.cz

Komunita ve Fulneku:

Kostelní 111, 742 45 Fulnek, tel. 556 740 122

Komunita v Jámách:

Jámy 71, 592 32 Jámy, tel. 566 502 850

Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Bohoslužby:

Pátek 15.00 Hodina milosrdenství
(adorace, Korunka k BM)

16.00 Mše svatá

Sobota 15.00–17.00 Možnost svátosti smíření
17.00 Mše svatá

Neděle 10.30 Mše svatá
15.00–17.00 Možnost svátosti smíření

Křížová cesta: po celý rok každý pátek
15.00–16.00 hod.
(mimo dobu velikonoční)

Cesta světla: v době velikonoční
– neděle od 16.00 hod.

Svatá zpověď: sobota/neděle 15.00–17.00 hod.

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Poutě ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)
- Poutě třetí sobotu v měsíci (mše svatá v 17.00 hod.)

Kontakt a další informace:

OTCOVÉ PALLOTINI

Jámy 71, 592 32

tel. 566 502 855/857

info@slavkovice.cz

www.slavkovice.cz

„...Svět ještě neví všechno, co Ježíš
vytrpěl. Byla jsem s ním v Getsemanech
i v žaláři, při soudních šetřeních, byla
jsem s ním ve všech jeho bolestech,
ani jeden jeho pohyb, ani jeden jeho
pohled mé pozornosti neunikl, poznala
jsem všechnu všemohoucnost jeho
lásky a milosrdenství k duším.“

(Den. 1054)